

La dona, la mossegada de l'escorpí

“Encara estic esperant algun comunicat de la Conferència Episcopal que qualifique d'assassins aquells marits, companys, nuvis i altres despitats que assassinen, violen i agredeixen dones.”

Anit em vaig despertar enmig d'un malson esfereïdor. Em trobava, amb altres dones, enmig d'una gran tela d'aranya i ens envoltaven milers d'aranyes negres disposades a engolir-nos. No sé per què, precisament ara i uns quants mesos després d'haver llegit l'excitant i meravellosa obra de Blasco Ibáñez *La araña negra*, tinc un malson semblant. Deu ser per alguna maquiavèlica associació d'idees? Potser sí, perquè anit quan em vaig gitar pensava en aqueixos ministres de l'església catòlica mancats de sensibilitat cap a certs temes, i més encara si aquests temes estan relacionats amb la problemàtica de la dona. Dona a la qual han menyspreat i vilipendiat al llarg de mil·lennis, i ens han fet passar per les dolentes de la pel·lícula. Aquests homes de l'església atorguen a la dona un paper malèfic, un agent provocador amb capacitat d'induir, temptar i seduir. Recordem el famós conte de la pèrfida Eva i el ximplet d'Adam. Aquestes consideracions negatives sobre l'essència femenina engloben el primer discurs sobre la dona de la moral cristiana. Però sembla que en la dècada dels *thrillers* s'ha d'anar un poc més lluny, usar un llenguatge més agressiu; ara ens diuen “assassines”.

Quan es va debatre, el passat setembre, al Congrés el quart supòsit de despenalització de l'avortament, aquests senyors decidiren efectuar una campanya ferotge en la qual se'n va titllar, entre altres coses, d'assassines, i ara tornen a la càrrega dient que la píndola RU 486 és “un instrument per a matar”. Jo els preguntaria: Assassinar qui? Es pot anomenar assassinat el fet d'interrompre el creixement d'unes cèl·lules que encara no són més que això, un grapat de cèl·lules? No s'assembla més a un assassinat intentar que una xiqueta, una adolescent o qualsevol dona segueixca endavant amb un embaràs que no desitja? No és així com es destrossa una vida? Encara tinc fixat en la retina un article de premsa en què vaig llegir que s'impedia avortar a una xiqueta de deu anys que havia estat violada per dos veïns; s'al·legava que “s'estava defensant tant el dret a la vida de la criatura com el dret a la maternitat de la xiqueta”. Quan es practica un avortament, encara no hi ha cap bebè, però sí que hi ha una dona angoixada perquè no disposa de mitjans per a interrompre un embaràs no desitjat. En alguns casos són xiquetes, ado-

lescents, que no estan preparades, ni físicament ni psíquicament, per a ser mares. La maternitat no és una obligació.

L'església catòlica, a les portes del segle XX, continua essent insofriblement misògina. Personatges com els “sants pares” haurien de ser un poc més sensibles davant del sofriment, la frustració i en molts casos desesperació que condueix moltes dones a interrompre un embaràs no desitjat. Aquestes interrupcions es practiquen, en molts casos, en condicions insalubres i són realitzades per persones no qualificades que porten la dona a la mort. Fins i tot quan es fan en els centres sanitaris més preparats, la dona ha de sofrir la tortura d'una intervenció quirúrgica que es podria haver evitat amb una simple píndola.

La píndola RU 486 no és un instrument per a matar, és un instrument per a evitar un patiment, físic i emocional, a una dona. Però ja sé que com a argument no és suficient dir que serveix per a evitar el sofriment al cos de la dona, perquè al llarg de la història, i des d'un punt de mira religiós, el cos femení ha estat una odissea de patiments: cliptoridectomies (extirpació del clítoris), infibulacions (cosir els llavis superiors de la vulva per tal d'evitar la penetració fins el dia del casament), lapidacions, pires de foc (per a “bruixes”), cinturons de castedat, vels que provoquen ceguesa, etc.

Aquestes coses, per als “sants pares” no són prou importants per tenir-les en consideració, com tampoc no són importants per a ells les agressions que pateixen les dones dia rere dia en aquest món tan civilitzat. Encara estic esperant algun comunicat de la Conferència Episcopal que qualifique d'assassins aquells marits, companys, nuvis i altres despitats que assassinen, violen i agredeixen dones. Però no, a l'home no se li recrimina des dels pulpits per maltractar i assassinar la dona. Sembla com si encara, tot i que d'una manera velada i de portes endins, continuen discutint, com en el Concili de Màcon (França, 588), si la dona pertany o no al gènere humà. I això pensant que ja superaren el Concili de Tir, en què es va dir que “la dona és la porta de l'infern, el camí de la iniquitat, la mossegada de l'escorpí, un especimen nociu”.

Permeteu-me concloure recordant una frase de Voltaire: “La religió existeix des que el primer hipòcrita trobà el primer imbècil.”

Secretaria de la Dona del SAP de CGT-PV